

2/2025

Přestávka !

Časopis ZŠ Hrotovice

Základní škola
Hrotovice

F. B. Zvěřiny 221
675 55 Hrotovice
Česká republika
www.zshrotovice.cz

Hory a zase hory

5. a 7. ročník vyrazily na tradiční lyžařský výcvikový kurz do Jeseníků na chatu Pepovka. Byli jsme samozřejmě zvědaví na jejich zážitky a také na zážitky pedagogů.

Největší zážitek na lyžáku, co se ti nejvíc líbilo

Veronika (7.A): Když jsem umývala Leoně vlasy, Šéfis.

Matěj (7.A): Lyžování s Kryštofem.

Štěpán (7.A): Večerní lyžování- mega dobrý!!!

Jasmína (7.A): Jak Jitce spadla hůlka z lanovky.

Anička (7.A): Jak jsme se učili brzdít.

Adéla a Jitka (7.B): Nejlepší zážitky byly večerní lyžování a zážitky na pokoji, nelíbily se nám tam Myslibořice.

Bára (7.B): Nejlepší bylo, když jsme vytopily koupelnu, jinak se mi tam líbilo, až na jídlo, to mně moc nechutnalo.

Klára (7.B): Nejvíc se mi líbilo večerní lyžování, jídlo bylo dobrý a všechno se mi tam líbilo.

David (7.B): Nejlepší bylo, když jsme přišli z odpoledního lyžování a dělali jsme různý blbosti, jinak jídlo bylo dobrý. Vadilo mi, že jsme museli pořád zastavovat, i když to většina zvládla bez zastavení.

Adéla, Nikola, Jitka, Viola (7.B): Nejlepší byly zážitky na pokoji a večerní lyžování, nejhorší Myslibořice.

Tadeáš (5. tř.): Mně se hodně líbilo, když jsem jel rychle na lyžích.

Honza (5. tř.): Podle mě bylo nejlepší lyžování.

Co vás nebavilo?

Šimon (5. tř.): Mě nebavilo, když jsme byli ve společenské místnosti.

Štěpán (5. tř.): Nejhorší byla cesta na svah v lyžákách.

**Pozor, nepřehlédněte.
Naše škola má od
minulého týdne
nové webovky!!!**

Jak to viděl pedagogický doprovod? Náš redaktor za všechny vyzpovídal pana učitele Petra Popelku.

1. Jak hodnotíte kurz?

Při hodnocení letošního kurzu musím začít u počasí a sněhových podmínek. Po několika letech jsme nemuseli s napětím sledovat předpovědi počasí. Kvalitního sněhu bylo dost, teploty přes den kolem nuly, nefoukalo. Užili jsme si i krásných pohledů na sluncem zalitou sjezdovku a mlhu, která se válela dole v údolí. I díky těmto podmínkám vládla na kurzu dobrá nálada a pohoda. To se jistě také odrazilo v tom, že letos neměla naše paní doktorka žádnou velkou práci. A pokud byl někdo trošku unavený z celodenního lyžování, mohl každý den relaxovat v bazénu.

2. Nejlepší zážitek?

Pokud můžu mluvit za učitele – instruktory, tak pro nás je vždy největším zážitkem, když pozorujeme, jak se naše děti zlepšují v lyžařských dovednostech a vidíme na nich, že je lyžování baví. Nepovinné večerní lyžování toho bylo nejlepším důkazem. Sjezdovka byla plná dětí z Hrotovic.

3. Jak se lyžovalo?

Většinou z kopce dolů (smajlík). Ale vážně. Jak už jsem říkal, sníh byl letos perfektní, svah vždy upravený. Nikdo se nemusel bát zrádných zledovatělých míst. I začátečníci si každou jízdu užívali bez obav z pádu a mohli se zlepšovat.

4. Umí všichni lyžovat?

Výhodou letošního kurzu bylo to, že až na malé výjimky měly všechny děti zkušenosti s lyžováním. Největší novinkou pro ně tak byla jízda na čtyřsedačkové lanovce.

5. Jak se dodržovala kázeň a večerka?

Co se týče přesného dodržování večerky, to asi nejlépe víš sám ty a tvoji spolužáci. Každopádně jsme za celý týden nemuseli řešit žádné větší kázeňské přestupky. Všichni pochopili, že jsme na jedné lodi a jsme tady pro to, abychom si tento výjimečný týden užili.

Ztráty, kam se podíváš

V minulém čísle jsme plánovali uveřejnit článek o tom, jak si naši žáci užili Vídeň a jak se někteří z nich dokázali poztrácet. Bohužel člověk miní a redaktori mění. Článek se nezvládl napsat, prostě se celá ta myšlenka ztratila z paměti našeho redaktora. Proto jsme z ní udělali téma pro toto číslo.

Zeptali jsme se žáků a učitelů, kdy se sami ztratili, případně co nejhoršího ztratili.

Veronika (7.A): V hrotopickém Coopu, když se šla kouknout na sladkosti.

Anička (7.A): V ZOO

Matěj (7.A): V Kauflandu, když jsem se šel kouknout na jogurty, pak jsem našel mámu.

Nancy (7.A) V lese, když jsem s děckama dělala blbosti, nakonec jsem je všechny našla.

Jakub (7.A): Na letišti, když jsem letěl do Egypta. Rozbrečel jsem se a pak, jak jsem uviděl rodiče, jsem už nebrečel. .

Alex Šúterik (6. tř.): Ztratil jsem se v Praze, ale nakonec jsem našel rodiče a všechno bylo dobré.

Jakub Škoda (6. tř.): Ztratil jsem se v Kovo-zoo, po nějaké chvilce jsem našel svoje kamarády.

Patrik Vlček (7.B): Ztratil jsem mobil v Londýně, když jsem byl v restauraci. Nechal jsem si ho ve vestě, kterou jsem si tam omylem nechal, a pak jsem si pro ni musel jít.

Adéla Patůčková (7.B): Ztratila jsem se v Gloobusu, když mi bylo 5.

David Remer: Ztratil jsem peněženku a zatím jsem ji nenašel.

Marek (8. tř.) Pamatuju si, jak se ztratil Péťa ve Vídni. Jak se to stalo? Já, Filip Krajčo, Natka Novotná. a Péťa Vala jsme byli ve Vídni, byli jsme na trzích a šli jsme kolem kolotoče a najednou Péťa povídá: „Je, hele, kolotoč.“ A já říkám: „Ať se děje cokoli, nesmíme Péťu ztratit.“ A najednou je Péťa pryč. Super, hlavně, že jsem mu říkal, ať si nás hlídá.

My jsme byli ve stresu, že Péťa se ztratil, že se z Vídne nevrátí, protože všichni známe Péťu. Hledali jsme ho celou dobu, ptali se ostatních a pak jsme zjistili, že Péťa šel do nějakých zahrádek, kde se procházel a bylo mu jedno, že jsme ho celou dobu hledali. Ještě to sváděl na nás, že my jsme se ztratili.

Josefa (8. tř.): Ztratila jsem se v ZOO, protože mě tam dospělí zapomněli a odešli.

Tomáš Drápal (8. tř.): Ztratil jsem se v lese. A ztratil jsem svůj kapesní švýcarský nožiček a nenašel jsem ho.

Zuzka (4. tř.): Když jsem byla malá, ztrácela jsem dudlíky a když je hledali, našli je v květináči.

Lenka (4. tř.): Ztratila jsem se na pouti, ale našli mě rodiče.

Jirka (4. tř.): Jednou jsme byli v lese a já jsem se ztratil a sám jsem se našel.

Viktorka Vybíralová (2.tř.): Ztratila jsem se v obchodě v Třebíči. Vyšla jsem ven a tam byla mamka.
Natálka Cafourková (2.tř.): Ztratila jsem se v Hrotovicích u hřiště, pomohla mi sousedka.
Aleš André (2. tř.): Ztratil jsem se na koncertě, pomohl mi kamarád.
Pavel Dokoupil (2. tř.): Šli jsme se školou na šipkovanou a já jsem šel napřed a ztratil jsem je, pak jsem šel zpátky a našel jsem je.
Matyáš Smolík (2. tř.): Ztratil jsem se v 5 letech v Třebíči v Dráčíku, pomohla mi jedna paní.

Vítek (3.tř.): Když jsem jel se strejdou do Afriky, ztratil jsem tam plyšáka.
Josefa (3.tř.): Když jsme šli na výlet, ztratili jsme se a museli jsme spád pod širákem, ale druhý den jsme tam došli.
Tobiáš (3.tř.): Někdo mi ukradl koloběžku, když jsem byl na kroužku.
Petr (3.tř.): Když jsme byli v lese, viděli jsme poraněného divočáka, tak jsme ho střelili, ale utekl a už jsme ho nenašli.
Bohdan (3.tř.): Ztratili jsme se v lese se strejdou a tátou, nakonec jsme se našli.

Paní učitelka Zdeňka Šmahelová

Já neustále něco hledám, protože věci ukládám tak rychle, že si sama nevšimnu, kam jsem je dala. Naštěstí mám doma elitního detektiva (mou dceru), která si všimne všeho a vždy ví, kam jsem co položila.

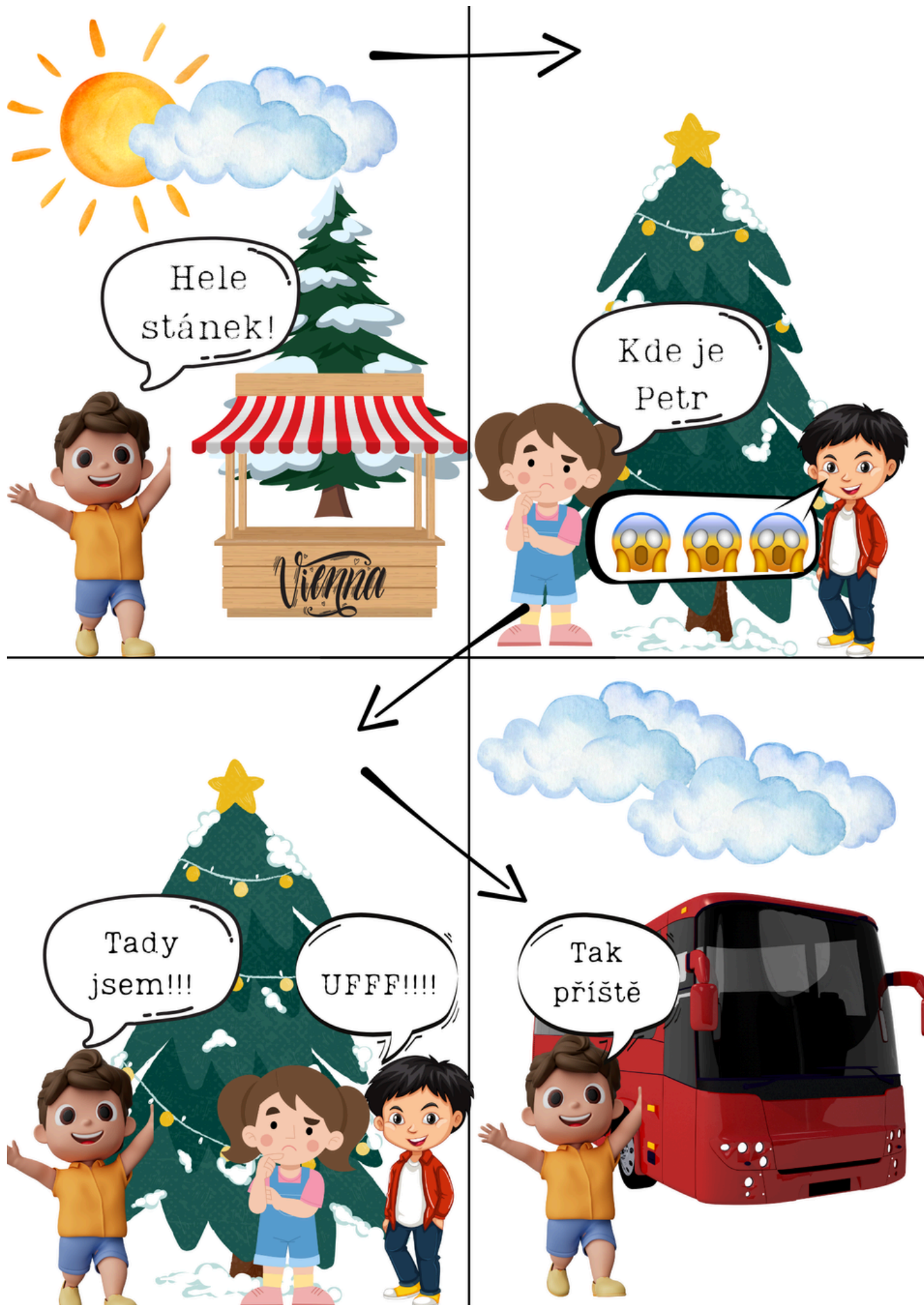
Jednou se mi povedlo ztratit celé auto. Jeli jsme v noci z Itálie domů, manžel mě vzbudil, předal mi volant a řekl, že ho mám před Vídní vzbudit. Zapomněl mi ale říct, že jedeme po jiné dálnici. Tu noc zrovna hodně pršelo, byla špatná viditelnost a k mému překvapení se dálnice najednou rozpúlila. Říkala jsem si, že levá část bude asi nějaký sjezd, vydala jsem se vpravo a skončil jsme v Německu. Naštěstí se manžel vzbudil a všiml si, že je něco špatně.

Paní učitelka Hana Ludvíková

Jednou na dovolené v Bulharsku si moje mamka na pláži sundala snubní prstýnek, aby ho neztratila v moři a dala si ho do naší plážové tašky. Když jsme se vrátili do hotelu, mamka vytáhla ručníky a malou kosmetickou taštičku, ale zapomněla si vytáhnout ten prstýnek a tašku vytřepala z balkónu. Aby v ní nebyl písek. Když jsme se vrátili do Česka, v ten okamžik si mamka uvědomila, že nemá prstýnek. Po pár měsících hledání a ujišťování se, že ho musela opravdu ztratit tehdy v Bulharsku, si koupila jiný, aby aspoň nějaký měla. Už jsme se s jeho ztrátou smířili. Tátovi to nevadilo, protože on sám prstýnek nenosí (je mu už malý).

Nicméně za rok jsem v její malé kosmetické taštičce, kterou jsme měli také na pláži, hledala lak na nehty a v malé kapse, kterou nikdo nikdy nepoužíval, jsem daný prstýnek našla. Myslela jsem si, že je to ten tátův a tak jsem ho ukázala mamce, aby věděla, že ho tam má. Chvilí na něj hleděla a až pak jí došlo, že je to onen ztracený prstýnek, protože ten tátův byl v jiné krabičce.

Uhádnete, kdo se kde ztratil?

Parlamentní zpravodajství

Na zasedání parlamentu dne 27.01.2025 byl opět přítomen náš parlamentní zpravodaj, proto Vám můžeme přinést informace o tom, co se řešilo. Shodou okolností se tohoto jednání účastnil i pan ředitel Mgr. Oldřich Kos, který členům zástupcům tříd sdělil následující:

- o jarních prázdninách se bude přelakovávat podlaha v hale tak, aby neklouzala
- pokud zbydou peníze, budou i nové žaluzie

Požadavky řešené v parlamentu:

- na budově B3 připevnit cedulky na splachování záchodů (děti nesplachují)
- v hale klouže podlaha, opravit
- v hale nové žaluzie
- požadavek 1. stupně na vánoční dílničky na příští rok
- uklízení lavic na povrchu i uvnitř

Bruslení

Ve čtvrtek 30. ledna jeli žáci 6 třídy a celé 7 třídy na brusle do Rouchovan.

Třídy tam jely po druhé vyučovací hodině linkovým autobusem. Zde si žáci díky domluvě učitelů mohli zabruslit 2 hodiny, povolený byl i hokej. Bruslili i ti, kteří na tom stáli poprvé nebo alespoň ne tak často. Všichni si to moc užili a snad se i něco naučili. Nikomu se nic nestalo.

8. a 9. ročník vyrazil bruslit do Třebíče. Náš redaktor se ptal žáků 8. ročníku, jak se jim dopoledne líbilo:

Jan Šabata: Nejlepší bylo bruslení.

Jaroslav Bílý: Nenávidím Třebíč, protože tam jsou zlí lidé.

Nikolas Mrlák: Nejlepší bylo KFC, protože jsem jim dal na internetu recenzi a dostal jsem milkshake zdarma.

Soutěž!!!!

V minulém čísle jsme vás požádali, abyste se pokusili uhádnout, podle jakého umělce byla navržena úvodní stránka časopisu. Všichni hádali správně, že to byl Salvátor Dalí. Ze všech správných odpovědí jsme vylosovali tři výherce sladké odměny – byli to Veronika Šmardová, 7. tř., Denis Zajac, 6. tř. a paní učitelka Palátová. Blahopřejeme!!!

A je tu nová karikatura.

Uhodnete, koho si tentokrát vzala do parády naše ilustrátorka?

Vaše tipy můžete opět hlásit třídním učitelům, nebo je zaslat na mail

z.smahelova@zshrotovice.cz.

A ještě jedna důležitá informace – tato osoba bude hrát důležitou roli v naší ztrátové hře, kterou vyhlásíme v příštím čísle.

Nová učitelka

Přinášíme další práce žáků 4. – 8. ročníku k tématu Nová češtinářka/nová matikářka.

Napište nám na mail z.smahelova@zshrotovice.cz, jak se vám jednotlivé příběhy líbí.

Matikářka, 4. třída

„Dobrý den, děti.“

„Dobrý den, paní učitelko.“

„Prosím, posadte se. Jsem vaše nová učitelka matiky a protože ji máme teď, můžeme začít. Jsem ráda, že tady můžu učit, ZŠ Hodonín se mi líbí.“

Hm, jako by byla jiná. Určitě něco skrývá, musím to z ní dostat: „Paní učitelko?“

Ano, Evo?“

„Odkud jste?“

„Evo, já jsem, jsem....z Třebíče.“

„Opravdu?“

„Evo, ano, a teď počítejte.“

Počkat, jak dokázala od stolu tak rychle odejít a napsat 20 příkladů? Ta rozhodně něco skrývá. No dobře, už to mám spočítané.

„Evo, ty jsi ale počtářka. Dobře, takže strana 50, všechna cvičení.“

Cože? Té úči hrabe. Copak neví, že jsem to teprve začali brát? Je tady dva dny, dva. Nemůže tu zůstat. Musím vymyslet plán a zbavit se jí. Crrrrrrrrr. Uf, máme přestávku.

„Holky! Holky.“

„Co je?“

„Naty, Bety, Kláro, musíme se zbavit týhle úči. Nebo nám zničí školu.“

„Jo, všimly jsme si.“

„ Takže, do fyziky a myslet. Máme volno, nebo spíš máme dělat pokusy. Takže, Bety, mobil. Musíme něco vyhledat, co zabije mimozemšťana? Elemská tekutina. To je to pravý: Tuto tekutinu vlejte do pití a dejte ho vypít mimozemšťanovi. Skládá se z: mouky, kopřivy, salátu, melounu, citronu, cukru, limonády, čokolády a krve. To všechno máme, až na krev. Tu vezmeme Kláře.“

„Počkat, co? Evo, tobě hrabe.“

„Jo, jako.“ pronesly holky sborově.

„Dobře, Evo, tak mi trochu krve vem... Ale ne....áááááá!“

„Dobrý, Kláro, máme hotovo.“

„Jo, ale jak to dáme do úči?“

„Do pití, ne?!“

Další den. „Holky, děkuji za smoothe, ale já nejsem mimozemšťanka. Ale ráda bych nabídla Evě.“

„Co, mně, proč?“

„Klára říkala, že jsi jí brala krev.“

„Ale...“

„Vem si, neboj.“ řekla až moc mírným hlasem.

„Dobře.“

„To je do.... Eva je mimozemšťan?!“

„Ano, ale je dobře, že je mrtvá, jinak by mohla ubližovat dál.“

Nová češtinářka, 8. ročník

Jednoho dne ráno k nám do třídy nastoupila nová češtinářka. Vypadá a hlavně se chová nějak podivně. Je taková nazelenalá. Co když nás odnese na cizí planetu, nebo z nás udělá mimozemšťany? Nebo je na tajné misi a obsadí naši zemi a s námi něco udělá. Ze všech těch věcí mám husí kůži, musíme něco udělat. Řekla jsem svým kamarádům a ti souhlasili, že se po škole sejdem v učebně fyziky.

Dopoledne rychle uběhlo a my jsme se těšili na náš budoucí plán. Sešli jsme se v učebně, bylo nás celkem pět. Sedli jsme si do lavic a přemýšleli, co bychom mohli udělat.

Najednou vypadla elektřina a začala blikat světla. Všichni jsme ztichli. Bylo takové ticho, že byla slyšet naše bušící srdce, a klepaly se nám ruce. Náhle jsme něco uslyšeli, něco se k nám blížilo. Byla to snad češtinářka, která nás celou dobu odposlouchávala? Bála se snad, že ji odhalíme? Už to muselo být blízko, kroky byly slyšet víc a víc. Kamarádka Lucie zašeptala, že musíme utéct, jinak by to s námi nemuselo dopadnout dobře.

Někdo vzal za kliku a my jsme rychle běželi k zadnímu východu.

Šla po nás, před námi jsme viděli její stín a slyšeli její kroky.

Běželi jsme dál, kličkovali jsme chodbami, asi jsme ji setřásli. Takže jsme se rozhodli, že raději půjdeme domů. S kamarády jsem se rozloučila a šla jsem domů. Byla jsem ráda, že vše dobře dopadlo.

Měla jsem ale divný pocit, jako kdyby mě někdo sledoval. Ale asi se mi to jen zdálo.

Někdo za mnou začal utíkat, mě ztuhly nohy a nevěděla jsem co mám dělat. Byla to češtinářka, uspala mě a odnesla mě na její sídlo ve vesmíru.

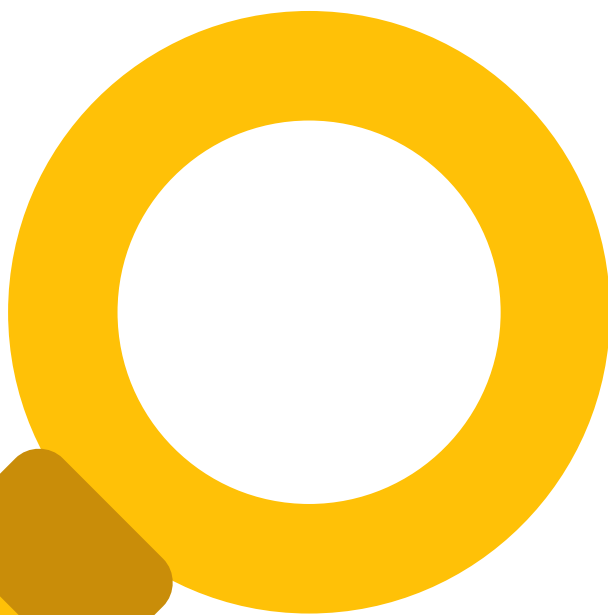
Zvláštní tvor, který učí matiku, 5. třída

Bylo zří a nastoupili jsme do školy. Na matiku jsme neměli jako minulý rok pana učitele Popelku, ale Bramborovou a pak zase Švestkovou, protože si pořád měnila příjmení a to už je zvláštní. Mluvila jako robot a když jedla, vypadávalo jí vše z pusy a byla prostě divná. Nikdy se neusmála a měla kabinet je pro sebe, nikoho tam nepustila.

Jednou jsme měli volnou hodinu a šli jsme se tam podívat. Všude to tam smrdělo, měla rozházené věci a veliký nepořádek. Když jsme se podívali za roh, spala tam hnusná velká zelená smradlavá obluda. Měla hlavu ve tvaru hrušky, žádné vlasy, velké černé oči a z pusy jí tekly sliny. Když jsme ji viděli, jak vypadá, začali jsme pištět a tím se probudila. Ona se také lekla a pištěla ještě víc než my. Až dopištěla, začala utíkat a od té doby jsme ji neviděli.

Vtip měsíce: Nikdy nejez čokoládovou kaši když přebaluješ dítě.

V příštím čísle:

**Jedna osoba v naší škole
ztratila něco důležitého.
Přijďte se k nám a pomozte
nám hledat. Podrobnost v
příštím čísle – 2 odlišné verze
pro každý stupeň.**

Redakční tým: Adam Zvěřina, David Remer, Natálie Novotná, Viola Kosová, Roman Věžník,
Marek André, Patrik Vlček, Petr Vala

Šéfredaktor: Zdeňka Šmahelová,

Ilustrace: Natálie Novotná

Design: Patrik Vlček, Petr Voneš, Zdeňka Šmahelová